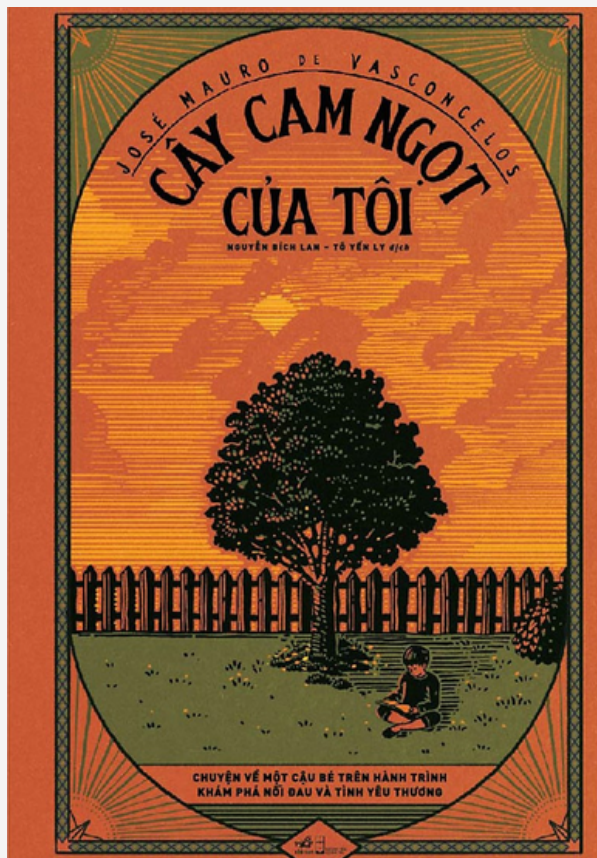

CÂY CAM NGỌT CỦA TÔI

JOSÉ MAURO DE
VASCONCELOS

GIỚI THIỆU SÁCH THÁNG 10

Có những cuốn sách không chỉ đơn thuần là những trang giấy chứa đựng câu chữ, mà tựa như những hơi thở dịu dàng thấm sâu vào tâm hồn, đánh thức trong ta những cảm xúc thuần khiết nhất, những nỗi đau đã ngủ quên, và cả những ký ức mờ xa tưởng chừng đã tan vào quên lãng. "Cây cam ngọt của tôi" – tác phẩm để đời của nhà văn người Brazil José Mauro de Vasconcelos – chính là một trong những tác phẩm như thế. Một cuốn sách nhỏ bé về hình thức, nhưng lại mang trong mình một sức nặng tinh thần khôn cùng, khiến bất kỳ ai từng đọc qua cũng phải lặng người, ngẫm nghĩ và xúc động đến tận sâu thẳm trái tim. Được xuất bản lần đầu vào năm 1968, cuốn sách là một bản tự truyện văn học đậm chất thơ, khắc họa hành trình trưởng thành đầy đau thương nhưng cũng thấm đẫm tình người của cậu bé Zezé, một đứa trẻ chỉ mới năm tuổi nhưng đã sớm nếm trải sự cay nghiệt của cuộc sống. Sinh ra trong một gia đình nghèo, Zezé không có một tuổi thơ trọn vẹn như bao đứa trẻ khác. Cậu bị hiểu lầm, bị đánh đập, bị xem như một đứa trẻ "hư" dù tận sâu trong trái tim non nớt ấy là một tấm lòng nhạy cảm, một trí tưởng tượng phong phú, và trên tất cả là khát khao được yêu thương, được thấu hiểu.

Giữa thế giới u ám và lạnh lẽo đó, Zezé tìm thấy người bạn thân nhất, người tri kỷ lặng thầm luôn ở bên cậu – đó là cây cam ngọt bé nhỏ trồng trong sân nhà. Cây cam, dưới con mắt trẻ thơ và trí tưởng tượng nhiệm màu, không còn là một thực thể vô tri, mà trở thành người bạn biết lắng nghe, biết trò chuyện, biết vỗ về những vết thương trong lòng Zezé. Đó là nơi Zezé gửi gắm mọi nỗi niềm, là nơi cậu tìm thấy ánh sáng của hy vọng giữa bóng tối cô đơn.

Nhưng có lẽ, một trong những điểm sáng rực rỡ nhất của cuốn sách lại nằm ở mối quan hệ đầy xúc động giữa Zezé và ông Portuga – một người đàn ông lớn tuổi, trầm lặng, nhưng đầy lòng nhân hậu. Tình bạn giữa hai con người tưởng chừng cách biệt bởi tuổi tác, ngôn ngữ và địa vị ấy lại là sợi dây gắn kết thiêng liêng, nơi Zezé lần đầu tiên cảm nhận được sự dịu dàng của thế giới. Chính ông Portuga là người đã chạm đến phần nhân hậu và yếu đuối nhất trong tâm hồn Zezé, là ánh sáng giúp cậu bé học cách tha thứ, yêu thương và hy vọng – cho dù cuộc đời sau đó lại cướp đi người mà cậu yêu thương nhất.

"Cây cam ngọt của tôi" không chỉ là câu chuyện về một đứa trẻ, mà là tiếng nói tha thiết về tuổi thơ, về sự tổn thương, và hơn cả là về khả năng hồi phục kỳ diệu của tâm hồn con người trước bạo lực và bất công. Bằng một giọng văn mộc mạc, gần gũi nhưng sâu lắng và ám ảnh, Vasconcelos đã vẽ nên một thế giới đầy nước mắt, nhưng không thiếu nụ cười – nơi mà dù có bao đau thương, tình yêu vẫn luôn là thứ cứu rỗi tất cả.

Không khó hiểu khi suốt nhiều thập kỷ qua, cuốn sách nhỏ bé này vẫn khiến hàng triệu độc giả trên khắp thế giới phải bật khóc, phải lặng im suy ngẫm sau khi gấp lại trang cuối cùng. Bởi vì ai trong chúng ta cũng từng là một đứa trẻ cô đơn, từng có một cây cam ngọt trong tim, từng khao khát được chạm vào bàn tay dịu dàng của tình thương giữa những lạnh lẽo vô hình.

Và nếu bạn đang tìm kiếm một cuốn sách có thể làm lay động tâm hồn, khiến bạn đối diện lại với chính tuổi thơ của mình – dù buồn đau hay hạnh phúc – thì “Cây cam ngọt của tôi” chính là một món quà tinh thần xứng đáng được gìn giữ trong tim.

"Góc nhỏ yên bình – hàng ngàn cuốn sách – và một chiếc ghế cho bạn. Thư viện chờ bạn ghé đọc!"